

de Henvendelser, der er sket til det af Landstinget nedsatte Udvalg, vidner om en stærk Uvillie mod Lovforslaget.

Formanden for Dansk Arbejdsgiverforening, Hr. Bogtrykker Langkjær, har som Ordfører for Deputationen fra Arbejdsgiverforeningen overfor Udvalget saaledes udtalt, at der ingen som helst Grund er til at gennemføre en Lovgivning som denne, fordi Arbejdsforholdene her i Landet er af den Art, at det ikke er nødvendigt, og at de Ændringer, som er indført i det oprindelige Lovforslag, ikke i mindste Maade har ændret Arbejdsgiverforeningens Syn paa Loven, der fremdeles maa betegnes som uklar og uforholdsmæssig, samt at den nuværende Lovgivning, naar der ses hen til Dommen i Kolindsund Sagen, fuldt ud er tilstrækkelig.

Ved samme Lejlighed talte Formanden for Haandværkerforeningen i København, Ingeniør Koch, i Tilslutning til Langkjær og pegede paa det uheldige i, at Loven aabnede Adgang for visse Individider til at løbe fra Forpligtelser og Aftaler, og betegnede Lovforslaget dybest set som umoralsk, skadeligt og umuligt.

Men ogsaa Deputationerne fra de øvrige Organisationer har udtalt sig kraftigt mod Lovforslaget. For Dansk Arbejdsmandsforbunds Vedkommende kan Mindretallet i saa Henseende henvise til Bilag III. til denne Betænkning.

Repræsentanterne for Landhaandværkerne henviste til deres yderst beskedne Indtægter, og da man frygtede, at Lovforslaget, hvis det blev ophøjet til Lov, vilde skade Landhaandværkerne i deres Erhverv, opfordredes Udvalget til at standse Forslaget.

Mindretallet deler fuldt ud de Betragtninger, som er blevet fremført overfor Udvalget, og har gerne villet imødekomme Anmodningen om at standse Lovforslaget, men er her stødt paa afgjort Modstand fra Flertallets Side.

Da det hele Tiden har staaet Mindretallet klart, at det var Flertallets Hensigt, paa Trods af de advarende Ord, der er fremkommet fra saa mange Sider, at tvinge Lovforslaget igennem, har Mindretallet gjort

Forsøg paa at faa en nærmere Forklaring paa, hvad Meningen er med Lovforslaget, og hvor langt det rækker. Flertallet har imidlertid været ude af Stand til at give tilfredsstillende Oplysninger herom, og Mindretallet har derfor henvendt sig til Ministeriet for Industri, Handel og Søfart (Bilag I.) og anmodet om en nærmere Forklaring af Lovforslagets §§ 1, 3 og 4.

Til Belysning af Lovforslagets § 1 er der spurgt, om der ved kollektive Aftaler er tænkt paa Overenskomster om Løn- og Arbejdsvilkaar, som afsluttes mellem Arbejdsgiverne og Arbejderne eller mellem disses Organisationer, og om enkelte Medlemmer under Henvisning til, at den kollektive Aftale paa uberettiget Maade begrænser den enkeltes frie Adgang til Erhverv eller Arbejde, kan frigøre sig for de ved Overenskomsten indgaaede Forpligtelser.

Ministeriets Svar gaar ud paa, at Lovforslagets § 1 alene tager Sigte paa saadanne kollektive Aftaler, for hvilke Loven om Den faste Voldgiftsret ikke er gældende, og at Spørgsmaal om Grænsen herimellem maa afgøres af Domstolene.

Efter dette skulde de kollektive Aftaler om Løn- og Arbejdsvilkaar, som indgaaes mellem Arbejdsgivere og Arbejdere eller mellem disses Organisationer, ikke kunne falde ind under Lovforslagets § 1, men ved Bemærkningen om, at Spørgsmaal om Grænsen mellem Lovforslaget og Loven om Den faste Voldgiftsret maa afgøres af Domstolene, gøres Svaret udflydende og usikkert.

Mindretallet har dernæst spurgt om, hvorvidt en Arbejdsstandsning (Strejke og Blokade) overfor en Forening af Arbejdsgivere eller en Enkeltvirksomhed og en Lockout mod Arbejdere som Følge af Uoverensstemmelser om Løn- og Arbejdsvilkaar eller fremkaldt af andre Grunde kan henføres under Bestemmelsen i Lovforslagets § 3 om, at „enhver Art af økonomisk eller personlig Forfølgelse — derunder Boykotning —, som tilsigter paa uberettiget Maade at begrænse den enkeltes frie Adgang til Erhverv og Arbejde, er ulovlig“.